

új város

XXVI. évfolyam
05. szám
2014. május
www.ujvaros.eu
Ára: 480 Ft

A kontinens jövőjéről döntünk
FÉLIG-MEDDIG EURÓPA?

	
	Amerikai Egyesült Államok: Living City www.livingcitymagazine.com
	Argentína: Ciudad nueva www.ciudadnueva.ar
	Belgium: Nieuwe Stad nieuwe.stad@pi.be
	Brazília: Cidade Nova www.cidadenova.org.br
	Bulgária: Nov Sviat fokbulgaria@gmail.com
	Cseh Köztársaság: Nove mesto novmesto@volny.cz
	Dánia: Ny Stad www.focolare.dk
	Franciaország: Nouvelle Cité www.nouvellecite.fr
	Fülöp-szigetek: New City ncmanila@skynet.net
	Hollandia: Nieuwe Stad www.focolare.nl
	Horvátország: Novi Sviyet novisviyet@novisviyet.net
	India: Living city indiaczf@bom5.vsnl.net.in
	Japán: Uno focolareuno@gmail.com
	Kanada: Nouvelle Cité nouvellecite@focolare.ca
	Katalónia: Ciutat nova www.ciutadnova.org
	Kenya: Africa New City-Nouvelle Cité newcityafrica@mbambu.com
	Kína: San Sing
	Kolumbia: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.com.co
	Korea: Kumul kumul@focolare.or.kr
	Lengyelország: Nowe miasto focfermwarszawa@rubikon.pl
	Libanon: Al-madina al-dzsadida Citenouvelle@terra.net.lb
	Litvánia: Naujas Miestas info@focolare.lt
	Mexikó: Ciudad Nueva ciudadnueva@focolaremx.org
	Nagy-Britannia: New City www.newcity.co.uk
	Németország: Neue Stadt www.neuestadt.com
	Pakisztán: Hayat rosam@comsats.net.pk
	Portugália: Cidade Nova www.cidadenova.org
	Románia: Oraş Nou edituraorasnou@yahoo.it
	Spanyolország: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.com
	Svédország: Enad Värld
	Szerbia: Novi Svet n_svet@eunet.yu
	Szlovákia: Nové Mesto novemesto@nexta.sk
	Szlovénia: Novi svet www.novisvet.si
	Uruguay: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.focolar.org.uy
	Venezuela: Ciudad nueva ciudadnueva@etheron.net

Tartalom

Aktuális

- 4 A testvériség városa
Prokopp Katalin

Interjú

- 6 A zene ajándék
Prokopp Katalin

Nézőpont

- 8 Egy lehetőség
Bohán Zoltán
- 8 Kapcsolati tudatosság
Román Zsuzsa
- 9 Nem lehetek tétlen
Csépe Béláné

Fókuszban

- 10 Félig-meddig Európa?
Tóth Pál

Lelkiség

- 13 A vonzóerő törvénye
Igino Giordani
- 14 A család és Mária
Chiara Lubich

Az egység lelkiisége

- 16 Tegyük félre
előítéleteinket
Chiara Lubich

Színes riport

- 18 Az anyaság néhány arca
Tóth Judit

Életmód

- 20 Figyelmeztető jelzések
a kapcsolatunkban
Erhardt Gyula
és Krisztina

Aktuális

- 23 Rendkívüli ünnep

Társadalom

- 24 Realista gondolkodás
Tóth Pál

Tapasztalat

- 26 Az út alakít bennünket
Budainé Keczer Csilla

Alkotó

- 29 A legeslegszebb
Tanino Minuta

Társalgó

- 30 Olvasóink tollából
Tóth Judit
- 31 Okos kavics
Vittorio Sadini

MÁRIA "CIVILBEN"

Májusban a természet virágpompába öltözik, mintha a teremtés legszebb virágát, Máriát akarná ünnepelni, aki olyan egyszerű, olyan zseniális és olyan gyönyörű, mint az érintetlen természet.

Évszázadok során királynői díszbe öltöztették, koronát helyeztek a fejére, magas méltóságokkal ruházták fel, tisztelettel övezték és közbenjárását kérték. A mai ember viszont szívesen fedezi fel Máriában Isten szeretett lányát, a gyermekét nevelő anyát, az első tanítványt, egyszerűen azt a hétköznapi asszonyt, aki testközelbe hozza számunkra a szentséget, és aki mindenki számára követendő példát ad arra, hogy mit is jelent Isten közelségében élni a napi teendők közepette.

Mária csendes, az összeszedettség és a figyelem mintaképe. A tettek asszonya, nem a szavaké, de megszólal, amikor kell, és beszéde határozott, egyenes és világos. Képes szívében hordozni a titkot, és együtt élni a megválaszolatlan kérdésekkel. Akkor is tovább megy az úton, amire Isten hívja, ha nem minden érthető számára. Nem lázad és kitart a végsőig, kibírja azt a mérhetetlen fájdalmat, ami a keresztt alatt éri. Talán ő az egyedüli, aki nem vesztí el a hitét az isteni „projektben” a legnagyobb próbatételek közepette sem, és képes összetartani Jézus első közösségét, amikor az megfutamodna és szétszéledne.

Nagy szükségünk van manapság erre a Máriára, aki-ben Isten országa és a fakanál egymásra talál, aki nem foglal el pozíciókat, mégis befolyással van az eseményekre. Mária nincs az élvonalban, hanem a háttérben marad, mégis sok minden tőle függ. Nem dominálnak személyiségjegyei, hiszen minden gesztusa Jézusra utal. Olyan mint a mennybolt égszínkékje, amelyen a Nap ragyog.

A neves XX. századi teológus, Hans Urs von Balthasar szerint Mária lénye megjelenít valamilyen egészen sajátos és különleges valóságot a világban, amit ő az Egyház máriás arculatának nevezett. Chiara Lubich pedig úgy állítja elénk Máriát, mint az első keresztényt, akinek élete nem volt más, mint az Ige megtestesítése.

lucia398 (flickr)

A kánai menyegzőn Mária példát mutat a kezdeményező szeretetre.

Pörgős, rámenős, túlélős világunkban van mit tanulnunk tőle. Új jelentéssel telhetnek meg számunkra a loretoi litánia szavai. Felfedezhetjük, hogy Mária nemcsak a nagy bajban segítőnk és közbenjárónk, hanem társunk a hétköznapiakban. Élhető, eredeti életstílust kínál, korszerű magatartásmintákat nyújt, és nem szokványos problémamegoldó stratégiákat. A kánai menyegzőn eltanulhatjuk tőle, hogy ragadjuk meg a kezdeményezést, amikor a helyzet megkívánja, akkor is, ha nem vagyunk vezető pozícióban. Mária megmutatja, hogy egyszerű, hétköznapi emberként is fontosak vagyunk, és igenis sok múlik rajtunk, ha valóban elkezdjük Istent követni. ■

Fotó (5) Erhardt Gyula

A testvériség városa

Megbocsátás, radikális változások, és a minden arcon előbb-utóbb felragyogó mosoly. Ezek voltak a dél-alföldi közösségek találkozásának kulcsszavai.

Hozzánk – akik részt vettünk húsvét előtt a szegedi és Szeged környéki közösségek Máriapoliján – közelebb kerültek a nagyhét titkai, az első keresztény közösségek tapasztalata. Nemcsak azért, mert a mottónk az volt: „Ahogy én szerettelek titeket.”, hanem inkább azért, mert átéltük, hogy miután ki-kki meghalt önmagának, és ajándékozta talentumait, ötleteit, szívét, testi-lelki erejét, egy rendkívüli otthonnak, Mária városának lehetett részese, melyből mindannyian megváltozva tértünk haza. Íme néhány szó, amellyel a résztvevők hangot adtak a bennük végbement átalakulásnak: gyógyulás a megsebzettségeinkből, hazatérés, a megbocsátás fontosságának felfedezése, pihenés, mosoly a hosszú gyász után. „Amellett, hogy segítséget is vállaltam, minden programon részt tudtam venni, és akikkel szerettem volna, tudtam beszélgetni.” „Mennyországi légkör vett körül, annak ellenére, hogy sok lépést kellett megtenni, és talán nem is volt minden hibátlan, mégis a teljesség érzése, a boldogság emléke maradt bennem, amit ilyen mélységgel soha nem éltem át.” „Sok problémám megoldásához segítséget találtam, egy-egy embert, akivel ki tudok alakítani olyan kapcsolatot, hogy választ kapjak. Első sorban fentről jöttek a sugallatok ezek megvalósításához”. „Ez volt életem legszebb Máriapolija (az első után), igazi családias, autentikus szegedi, déli régiós beütéssel.” Volt lelki elmélyülés, megríkató-megnevettető tapasztalatok, gyerekeknek kézműveskedés, az apraját-nagyját megmozgató játékos sportvetélkedő. Beszéltünk a házaspárok kapcsolatairól.

ban jelentkező vészjelzőkről és a megbocsátásról. Fórumokat szerveztünk arról, hogyan tudjuk megélni a közösségi lelkeséget a közéletben, az energiagazdálkodásban, az egészség meg alapozásában és megőrzésében. Kaptunk ötleteket a pedagógiában megvalósítható kölcsönösség aprópénzre váltásához, értelmezéséhez. Az esti teaházzal nem ért véget a nap, hisz sok szegedi fogadott be más városból érkezetteket otthonába, így este ott folytatódott a „program”. A csoportok élete igen aktív volt: félnaponta osztoztunk személyes élményeinkben a közös beszélgetéseken, az utolsó délutánon pedig a színes estére készültünk, ahol bemutattuk, hogyan adta át helyét a Máriapolin a *régi ember az új embernek*.

Mindenki főszereplő volt, de talán különösen is azok a súlyosan beteg testvéreink, akik bár nem tudtak eljönni, felajánlották fájdalmaikat azért, hogy Isten jelen lehessen köztünk. Hazainduláskor mosollyal az arcunkon adtuk tovább: Tudtad? A Máriapoli most kezdődik! ■

Egyesült Világ Hete 2014

Május elején idén is megrendezésre került számos országban az Egyesült Világ Hete. Az egyetemes testvériség jegyében ezen a héten igyekeztünk még inkább kitágítani a szívünket és még jobban élni az Aranyszabályt: „Amit akartok, hogy veletek tegyenek az emberek, ti is azt tegyétek velük.” De az Új Ifjúság Mozgalom tagjai az előző hónapokban sem ültek ölbe tett kézzel. A Kongói Demokratikus Köztársaságban februárban Goma városában azért, hogy gyógyuljanak az emberek szívében a háborúk és megosztottságok sebei, az egyesült világért élő fiatalok első alkalommal rendezték meg az Amani fesztivált, mely a „Salamu, Amani!” szuahéli nyelven, békét jelentő köszöntésről kapta a nevét. A fesztiválon több országból, az egész Nagy-tavak vidékéről érkezett 25000 fiatal énekelt együtt az új jövőbe vetett reményét.

Egyiptomban azt az üzenetet hirdették meg a fiatalok, hogy higgyünk a békében az országban lévő feszültségek ellenére, és odaadással építsük azt. Április első vasárnapján Kairóban az egyesült világért élő muszlim és keresztény fiatalok a „Living Peace” nemzetközi békefesztivált rendezték meg a fenti üzenettel. Az egyiptomi kezdeményezésbe párhuzamosan 103 ország 200 iskolájában több mint 20 000 diák kapcsolódott be. Spanyolországban, Máltán, Luxemburgban és más országokban is bemutatták ezt a projektet a társadalmi élet vezetőinek. A békefesztivált megrendezték a háború sújtotta országokban is, például Szíriában. Algériában a muzulmán fiatalok több városban szociális kezdeményezésekkel készültek a 2014-es Egyesült Világ Hetére. Az év eleje óta több akciót indítottak: ruhát és takarót gyűjtöttek szegény családok számára és meleg ételt vittek a hajléktalanoknak. Részt vettek azon a véradáson, amit egy fiatal orvos szervezett, és februárban ünnepet rendeztek 160 vak gyermek számára. Idősek otthonába is ellátogattak, melynek végén egyikük ezt mondta: „Megható tapasztalat volt. A mosolyuk minden szónál többet ért.”

Számunkra, magyar fiatalok számára idén egy különleges alkalomra is sor került: május 3-át és 4-ét a szlovák fiatalokkal együtt töltöttük Pozsonyban. Az Új Ifjúság mozgalom ez alkalommal egy világméretű projektet indított el, ez pedig a „Sharing with Africa”. Ezért főleg Afrikával ismerkedtünk és az ott élők kultúrájával. A szlovák fiatalok közül többen voltak Afrikában és személyes beszélgetéseken keresztül kerültünk közelebb a fekete „kontinenshez”.

Pacsirta Szabina és Dékány Bulcsú

A zene ajándék

Fotók: Varjas Tamás

Márciusban koncertet adott Budapesten Enrico Pompilli, olasz fokolarino és zongoraművész, aki célul tűzte ki magának, hogy beleköltözik a játszott darabba.

Művészeti tevékenységedhez közvetve vagy közvetetten merítesz-e Chiara Lubich lelkiségéből?

Nem, közvetlenül nem. Talán inkább a megközelítésben, melyben szempont a közösségi lelkiség, azaz a kapcsolatok, az eggyé válás. Sok mindent megértettem a zenéről, amikor Írországból egy fokolarinóval beszélgettem. Egyik zeneszerzőre utalva egyszerű szavakkal arról beszélt, hogy zenéje egy szeretet-tett. Rájöttem, hogy a zeneszerzők darabjaikkal megajándékoznak minket, és ez a kölcsönösségre sarkall. Szeretném én is viszont megajándékozni, új életre keltetni a szerzőt interpretációm, előadásmódom által. Az interpretáció zenetörténeti szempontból rövid ideje, a XIX. század eleje óta létező gyakorlat. A szerzők azelőtt a szerzeményeiket saját maguk adták elő. Most már megvan a lehetőségünk, hogy önmagunk részévé alakítsuk a műveket. Amikor előadok, igyekszem nem magamat élni, hanem teljesen beleköltözni a játszott darabba. Ez néha sikerül, máskor nem, például amikor előtör bennem ez a gondolat, hogy „nézzétek csak, milyen tehetséges vagyok”, aztán próbálom ezt elhessegetni, és visszatérni az ajándékozás lelkületéhez.

Határozottan érződik, hogy magával ragadod a közönséget, és nemcsak azzal, amit mondasz a hallgatóságnak. Veled együtt mindannyian részt veszünk a titok feltárulásában.

Számomra nincs értelme az olyan hangversenynek, amely nem ragadja magával a közönséget. Amint én részesülök egy másik személy zenéjében azáltal, hogy lejátszom, ugyanúgy én is szeretném, hogy mások is átéljék ezt velem. Ha csak annyit mondanak, hogy fantasztikusan játszom, de a közönséget hidegen hagyja, azaz nem érinti meg személyesen a zene, akkor kudarcot vallottam.

Hogyan állt össze ez a műsor, miért pont ezeket a darabokat választottad?

Mikor készültem a koncertre, nehéz időszakot éltem. Nem éreztem semmi örömet, és nagyon távolinak tűnt, hogy bármiféle öröme eljussak. Arra gondoltam, hogy egy olyan műsort állítok össze, amellyel magamnak is bebizonyítom, hogy ez nem így van, hanem az élet az öröme irányul. Mi keresztények, hiszünk abban, hogy az életnek vannak ugyan olyan szakaszai, melyek a fájdalomról, a keresztről, a nehézségekről szólnak, de mindez a feltámadásba torkollik. Ezért választottam ezeket a műveket, mert egészen különböző életérzésekről szólnak, például a nyugalomról, az élénkségről, vagy éppen a kiábrándultságról, és ezért tettem be zenei utazásunk végére Olivier Messiaen rendkívüli darabját, *Az örömteli Lélek tekintetét*, amelyben kirobban a fékezhetetlen öröm. Egy hangverseny mindig közös élmény, ezért amit magamnak el akartam mondani, azt szerettem volna a közönségnek is átadni.

Ráadásként Liszt La campanella-ját játszottad. Nagyon tetszett. A hallgatóságból többen megfigyelték, hogy a te interpretációd rendkívül egyéni. Ez Liszt műve, vagy a te műved is?

Teljes mértékben az enyém is. Hisz a zeneművet a saját érzékenységem szerint értelmezem. Megengedhetem magamnak ezt a fajta szabadságot, hisz hiánytalanul betartom a szöveget, az írott jeleket. Megvan a hangjegy, a dinamika, a piano-forte, de mindezt felruházhatom a saját szemléletemmel, jelentéstartalmammal. Az én választásom volt, hogy legyen játékos, meglepődést kifejező, kicsit titokzatos. Úgy gondolom, az a jó, ha mások is a saját értelmezésük szerint adják elő.

A klasszikus zene egy szűk elit szenvedélye marad, és a nép, a fiatalok továbbra is kimaradnak belőle?

A klasszikus zene kevésbé közérthető, mint a könnyűzene. Ahhoz, hogy értékelni tudja az ember, szükség van néhány alapra, kategóriák minimális ismeretére. Egyszerűen azért tartják úgy, hogy az idők hobbi, mert nincsenek megteremtve a megismeréséhez szükséges feltételek. Olaszországban – én az ottani helyzetet ismerem – nagy felelősség terheli azokat, akik megakadályozzák a fiataloknak, hogy élvezhessék a zenét, hisz nincs rá lehetőség, hogy közel kerülhessenek hozzá. Megtapasztalhatjuk, hogy akinek sikerül ráhangolódnia a klasszikus zenére, arra nagy vonzerőt gyakorol, különleges húrokat pendít meg benne, de ahhoz, hogy ezek a húrok megpendülhessenek, szükség van a kezdeti közvetítésre, különben idegennek tűnik. Mint a versnél, melyre van, aki nem figyel föl, de ha az ember elkezd megismerni, ráérez kicsit a

Amit Enrico Pompilli magának akart elmondani, azt adta át a közönségnek is.

metrikára, a ritmusra, a metaforák ízére, felfedezi, milyen rendkívüli. ■

Szerénységgel ötvözött kiválóság

Enrico Pompilli rendkívül tehetséges zongoraművész, aki valójában az egész koncert alatt a saját lelkéről beszélt a közönségnek zongorajátékán keresztül. Mindvégig lenyűgöző volt a kiváló zongorázási technikája, a pianóktól a fortissimóig használt dinamikai változások és a mindig könnyed, lágy hangzások. Zongorajátékában érezhetjük a szerénységet és az egyszerűséget is, amely az igazi művészet.

Koncertjének első száma Beethoven f-moll szonátája volt, amely egy szurony motívummal kezdődött. A zene felfelé

haladó dallammal indul: I, d m I d... Ez azt sugallja számomra, hogy nem elég egy szinten maradni, hanem törekedni kell az életben is egyre magasabb célok felé.

Brahms d-moll *intermezzo*ja után Bach *angol szvit* utolsó tételében Enrico megmutatta, hogy képes virtuóz módon is interpretálni a művet, amely minden hallgatót ámulatba ejtett. Ravel zongoradarabját jobban értették azok, akik tudják, hogy a zenei romantika eszközeit hogyan alkalmazza a szerző pl. „non, undecim és tredicim” akkordok használatával, vagy a „sixte ajoutée” (hózzátett sext) alkalmazásával. Ott műve, *A hangok könyve*, amely homofon szerkesztésű, de bonyolult

disszonáns akkordok egymás utáni hangzásából és sokszor a basszus szólamban vezetett dallamvezetéssel a kortárszene stílusát mutatta be. Messiaen *Az örömteli Lélek tekintete* című zongoradarabja technikailag rendkívül nehéz, a mély dübörgő és a csilingelő színek harcában mindig az örömteli fényes hangzások győztek. Nagy öröm volt megismernem Enrico Pompilli művészetét, aki a koncert végén szerényen úgy nyilatkozott, hogy a közönség tapsa inkább a zenére, mint az ő személyére vonatkozott.

Varjasi Gyula, adjunktus, magánének tanár, karvezető

HAGYOMÁNYAINK

Egy lehetőség

Bohán Zoltán, informatikus

Eddigi életem felét külföldön éltem le, és tavaly, amikor újra hazakerültem húsz év után, elcsodálkoztam, hogy a locsolkodás már nem mindenkinek olyan egyértelműen fontos, de lehet hogy csak szégyenlősségből.

Nem régóta Szegeden élek és itt újból felfedeztem ennek a hagyománynak az örömét és fontosságát az emberek közötti kapcsolatok ápolása szempontjából.

Húsvét hétfőn reggel elmentünk egy ismerős családhoz, ahol a kisebb-nagyobb lányok már ünneplőben várták a locsolókat, akik nem is vártak magukra. A fél óra alatt, amit ott töltöttünk, majdnem tíz fiú fordult meg náluk, két évestől kezdve ötven évesig. Ezután még elmentünk néhány helyre és mindenki örömmel fogadott bennünket, nem beszélve arról, hogy nekünk milyen boldogságot jelentett leülni és nyugodtan váltani néhány szót.

Lehet hogy csak egy egyszerű hagyománynak tűnik, de kultúránk része. Ezeknek a hagyományoknak az elvesztése, az elmagányosodáshoz vezet és a virtuális világba léptet be, ahol a személyes kapcsolatok egyre inkább háttérbe szorulnak. Vigyázzunk, nehogy kiselejtezzük ezeket a régi tárgyakat mint a „kölnis üveg” és a „piros tojás”, mert nincs helyettük más!

Ha az apuka nem viszi el locsolkodni a fiát, vagy az anyuka nem fest tojásokat a kislányokkal, a gyermekeink lesznek szegényebbek és majdan ők sem fogják tudni, mit adjanak tovább, mert ezek mind eszközök, hogy megtanuljanak kapcsolatokat építeni, egy lehetőség a szeretet továbbítására: beporosodott kapcsolatok újraélesztésére, rég nem látott családtagok vagy barátok felkeresésére. Ezeken az alkalmakon keresztül is érzik a gyerekek, hogy egy nagyobb közösség részévé válnak, felfedezik, hogy kikhez tartoznak.

A munkahelyemen is meglocsoltam kolléganőimet és ott is egy lehetőség volt beszélgetésekre, új kapcsolatok teremtésére. Először mindenki kicsit meglepetten nézett rám, de aztán az első zavart pillantások után, örömteli mosollyal fogadták. ■

HUMÁN ÖKOLÓGIA

Kapcsolati tudatosság

Román Zsuzsa, orvos

Az utóbbi évtizedekben a környezeti problémák figyelmünk középpontjába kerültek. Az is világosság vált, hogy nem csupán a negatív hatások kivédésére kell törekednünk, hanem újra kell gondolnunk ember és természet kapcsolatát. „Hogyan közelítsük meg a környezeti problémákat?” Ezt a kérdést tette fel az EcoOne nemzetközi hálózat Rómában megrendezett konferenciája, melynek címe a *Kapcsolatiság a természetben és környezettudatosság* volt. Az április elején megtartott rendezvényen mintegy kilencvenen vettek részt, főként nyugat-európai országokból, de az USA-ból, Braziliából és Argentínából is. Hazánkat hárman képviseltük.

A konferencia alap gondolata az volt, hogy nem csak az emberi társadalom, hanem a természet is a kapcsolatokra épül. A rendezők különleges „utazásra” hívtak meg bennünket. Arra kértek, hogy vegyük fel az adott természettudomány (pl. csillagászat, fizika, kémia, biológia, mikrobiológia, stb.) gondolkozásmódját és annak a „szemével” tekintsünk a kozmoszban fellelhető kapcsolatokra. Egy csillagász professzor előadásából például megtudhattuk, hogy azok a nagy tömegű fématomok, melyek az emberi szervezetben is megtalálhatók, csak távoli égitestekből (szupernóvákból, meghaló napokból) származhatnak. Így igaz lehet az a költői kifejezés, hogy „csillagpor vagyunk”. Az volt a benyomásunk, hogy az egész természet megfogható és leírható a kapcsolatok logikája mentén.

A konferencia tehát új módon mutatta meg a személy és természet kapcsolatát. Többen hangsúlyozták, hogy az ökológiai krízis az egész ember és az emberiség problémája, mely azzal kapcsolatos, hogy a mai ember a természet abszolút urának hiszi magát. Ezzel szemben arra lenne szükség, hogy jobban illeszkedjünk a természetben fellelhető kapcsolati logikához.

Több konkrét, ezen a szemléleten alapuló környezetvédelmi programot is megismertünk. Ahhoz, hogy ezek működjenek, személyes elkötelezettségre, bátor kezdeményezésekre és kölcsönösségben megértelt megoldásokra van szükség. ■

EU VÁLASZTÁSOK

Nem lehetek tétlen

Csépe Béláné, nyugdíjas

A politika közel került az életemhez, a rendszerváltozáskor férjem országgyűlési képviselő lett, először mellette, később az Országgyűlés Hivatalánál is dolgoztam. Több mint öt éve nyugdíjba mentem, férjem halála után eltávolodtam a politikától. A tavalyi évben azonban több olyan dolog történt, ami megváltoztatta ezt. Ferenc pápa és a Fokoláre Mozgalom elnöke is arra hívott bennünket, hogy nekünk, keresztényeknek nem csak magunk között kell megélni a kereszténységünket, hanem a világba kell vinnünk azt. Megkaptam Ferenc pápa üzenetét, hogy mint állampolgárnak is van feladatunk a politikával kapcsolatban, mindent meg kell tennünk, amit tudunk. Mindezekhez hozzájött, hogy az egyik politikus, akivel munkánk során többször kapcsolatban voltunk, megkeresett azzal, van-e valami segítségre szükségem. Ezek az inspirációk vezettek arra, hogy nem lehetek tétlen.

Ebben az évben három választás is van, gondoltam, újra csatlakozom a választási kampányban segítőkhez. Sok emberrel beszéltem, sok mindent kérdeztek is, a végén áttértek az Európai Parlamenti képviselő választással kapcsolatos kérdésekre is. Kiderült, sokan tájékozatlanok, nem tudják, miről fogunk szavazni. Még olyan is volt, aki azt gondolta, most is a csatlakozásról szavazunk. Egy másiknak az volt a gondolata, hogy mivel nem szereti az Európai Uniót, inkább nem is megy el szavazni. El kellett mondanom, hogy mivel tagjai vagyunk az Európai Uniónak, és ott sok fontos Magyarországot érintő kérdésről döntenek, nem mindegy, hogy kiket küldünk oda. A választással befolyással lehetünk az Európai Parlament összetételére. Fontos, hogy olyan emberek legyenek a tagjai, akik felelősen képviselik Magyarország érdekeit. Ebből is látszik, hogy mint állampolgár is sokat tudunk segíteni, arra van leginkább szükség, hogy beszéljünk az emberekkel, a szomszédokkal, a barátokkal, és mondjuk el nekik, nem mindegy, hogy részt veszünk-e, és hogyan veszünk részt a mindannyiunk életét befolyásoló választásokon. ■

Fotók: Pixabay

Hagyományaink ápolása emberi kapcsolataink ápolását is segíti.

A bennünket körülvevő természet megfogható és leírható a kapcsolatok logikája mentén.

Mint állampolgárnak van feladatunk a politikával kapcsolatban, és meg is kell tennünk azt.

Félig-meddig Európa?

AZ UNIÓ ALAPÍTÓI EGY FOKOZATOSAN KIÉPÜLŐ POLITIKAI ÉS GAZDASÁGI INTEGRÁCIÓRÓL ÁLMODTAK. AZ EURÓPAI VÁLASZTÁSOK ELŐESTÉJÉN INKÁBB CSALÓDOTTSÁG ÉS KÉTELY VESZ ERŐT SOKAKON. HOGYAN TOVÁBB?

Európa a magasztos elvek szintjéről lekerült a hétköznapi érdekérvényesítés talajára. Mennyi Európa kell nekünk? Sok vagy kevés? Milyen Európa jó nekünk? Gyenge vagy erős? Alighanem kevés európai polgár fog azért szavazni – ha elmegy egyáltalán –, hogy letegye a voksát az alapító atyák eszméi mellett. A béke már természetesnek tűnik, és kevesen gondolnak arra, hogy az uniós első-sorban azért jött létre, hogy a tagállamok között soha többé ne legyen háború. A nemzeti, kulturális és vallási sokszínűségnek teret adó európai egység is inkább tankönyvi eszménynek tűnik, mert a multikulturalizmus politikája bevallottan is csődöt mondott.

Nem hunyhatunk szemet a kontinens súlyos problémái felett: a munkaerőpiac, a pénzügyi válság, a bankok kétes szerepe, a spekuláció és az

Euró helyzete, a fiatalok kilátásai, a kisebbségi kérdések és a határainkon zajló háborúk. Az utóbbi évtizedben pedig a brüsszeli és strasbourgi intézmények működése is csalódást keltett uniós szerte. Egyáltalán nincs tehát szó arról, hogy az EU „jobban teljesít”.

A közös célok mintha háttérbe szorultak volna, a legtöbb állam csak saját pozícióinak védelmét és erősítését tartja szem előtt. Sok brüsszeli döntés helyi szinten úgy tűnik, önkényes és sérti a nemzeti érdekeket. Kontinensünk keresztény gyökereinek feledése és a liberális szemlélet elterjedése, a nemzeti identitás, a család és az emberi élet alapvető etikai és jogi megítélése sok keresztényt ösztönöz távolságtartásra. Nem csoda, hogy az euro-szkepticizmus egyre jobban terjed, és a felmérések alacsony részvételt jósolnak a választásokon.

Foto: Alík Képliz

Elakadt integráció

Az emberek alapjában nem az EU létjogosultságát, hanem annak politikai berendezését, működését kérdőjelezzik meg. A rosszul működő intézményrendszer mégis az egész európai integrációs folyamatra árnyékot vet. Hogyan történhetett meg az, hogy az európai népek szoros egységét megcélzó eredeti terv megfeneklenni látszik, és helyi szinten idegennek, ellenségesnek, bürokratikusnak látjuk Európát nemcsak hazánkban, hanem szerte az unióban? Kétségtelen, hogy ma az autonómiatörekvések kerültek

előtérbe, és hajlamosak vagyunk az erősebb integrációt a nemzeti érdekek védelmében ellenezni.

Úgy tűnik, hogy az unió a saját területén leképezi azokat a problémákat, amelyeket a globalizáció világszinten okoz. „Európa azért nem sikeres, azért kevésbé hatékony politikailag és gazdaságilag, mert több Európára lenne szükség” – állítja Pasquale Ferrara, politológus, a firenzei Európai Egyetemi Intézet főtítkára. „Európa azért mond sokszor csődöt, mert létrehozott egy gazdasági uniót, de politikai unió nélkül. Van közös piacunk, van közös valutánk, de nincs közös adópolitikánk”. Ennek a

gyenge közös politikának egyik látható jele az unió bizonytalan magatartása az ukrajnai válság kapcsán.

Mára nyilvánvalóvá vált, hogy az országoknak egy sor olyan problémával kell szembenéznük, amelyeket önállóan nem vagy csak rosszul tudnak megoldani. Gondoljunk a környezetvédelem vagy a nemzetközi piacok ellenőrzésének kérdésére. Az integráció ma már gazdasági és politikai szükségszerűség, és nem csupán eszmeiség kérdése, ha el akarunk kerülni egy újabb pénzügyi válságot és más ehhez hasonló katasztrofális következményeket.

„Az egység nem egységesítést jelent” – folytatja Ferrara, hanem azt,

A kölcsönös függőség korában együtt kell keresni a közös megoldásokat, amelyek ugyanakkor tiszteletben tartják a nemzetek sajátosságait.

hogy a kölcsönös függőség korában együtt keressük a közös megoldásokat, amelyek ugyanakkor tiszteletben tartják a nemzetek sajátosságait. A mai világban tehát szükségszerű az együttműködés. Európa jövője a tét, ezért dolgoznunk kell az országokon átívelő integráció továbbfejlesztésén, egyébként fennáll a veszélye a széttöredezésnek és az alacsony hatásfokú működésnek.”

Érdekérvényesítés

A magyar kormány kétségtelen érdeke, hogy felismerte ezt a válsághelyzetet, és volt bátorsága önálló, nem megszokott kezdeményezésekkel előállni a problémák kezelésére. Arra is ráébredt, hogy a krízis nem pusztán pénzügyi vagy gazdasági természetű, és nem lehet pusztán technikai eszközökkel kezelni azt, hanem sokkal mélyebb szinten kell rendezni sorainkat.

Az uniós jogszabály-alkotás a tagországok által közösen meghatározott menetrend szerint történik, ahol az egyes országok képviselőinek módjuk van hazájuk álláspontját képviselni, másokkal összefogni, közösen érvelni. Való igaz, hogy ezt a folyamatot általában egy erőteljes lobbytevékenység is kíséri, ahol érdekérvényesítő és nyomásgyakorló csoportok igyekeznek a számukra előnyös irányba tolni a folyamatokat, de ez alól a magyar fél sem kivétel. Ebben a folyamatban minden résztvevő lehet nyertes és vesztes, lehet arról beszélni, hogy bizonyos országok érdekérvényesítő képes-

sége aránytalanul erős, de teljesen félrevezető a számunkra kevésbé előnyös döntéseket úgy feltüntetni, hogy azt „Brüsszel ránk kényszerítette.”

Azt is látnunk kell, hogy sok országnak van a pálinkafőzéshez és a méztermeléshez hasonló problémája, és nemcsak nekünk van bajunk azzal, hogy az unió olyan dolgokat is szabályoz, amelyet nemzeti hatáskörben kellene hagyni. Sabine Verheyen német néppárti képviselő írja blogjában: „Nem kell Brüsszelben szabályozni, hogy milyen legyen egy villanykörte fogyasztása. A bürokrácia fő problémáját azonban én nem ebben látom. Éppen az a demokratikus igény, hogy állampolgári szinten is át tudjuk tekinteni és ellenőrizni tudjuk, hogy mi zajlik Brüsszelben, ez teremt több bürokráciát. Az áttekinthetőség és elszámoltathatóság eszménye megköveteli, hogy mindent dokumentáljunk, ez még több időt, még több egyeztetést, még nagyobb információtelet jelent. Sokszor éppen az ellenkezőjét érjük el, nem áttekinthetőbbé, hanem még inkább áttekinthetetlenebbé válnak a folyamatok.”

Az alapítók: Schuman, Adenauer és De Gasperi olyan Európai Unióról álmodtak, amely nem az egyes államok helyébe lép, hanem lehetőséget teremt számukra egymás kiteljesítéséhez.

Madártávlatból

Tekinthetünk azonban Európára egy magasabb szempontból is: kontinensünk gazdasági és politikai integrációja a múlt század legfontosabb politikai sikere, és része annak a visszafordíthatatlan folyamatnak, melynek célja egy egyre jobban egyesült világ az emberiség közös problémái sikeres megoldásának érdekében. Először történik meg ugyanis, hogy nem valami hódító szándék egyesít népeket, hanem az a józan felismerés, hogy a prosperitást belső együttműködés által lehet a legjobban elérni. Hogy szükség van egy nemzetek fölötti egységre, amely tiszteletben tartja a különbözőségeket. Az „In diversitate concordia” mottó azt a reményt fogalmazza meg, hogy lehetséges egyetértésre jutni a különbözőségek ellenére is. Szem előtt kell tartanunk, hogy az integráció nem egyenesen felfelé ívelő folyamat, hanem hullámhegyeken és völgyeken keresztül vezet előre, és nem szabad megtorpannunk a nehezebb szakaszokon. Európa jelenleg

válságos időszakot él át, ez azonban a fejlődés szerves állomása lehet.

„Ha Schumannal, Adenauerrel, De Gasperivel és sok más jelentős személyiséggel mi is úgy gondoljuk, hogy az európai népek egysége fontos előrelépés, akkor rajtunk is áll, hogy hozzájáruljunk ehhez” – véli Letizia De Torre, aki két cikluson keresztül volt a balközép koalíció parlamenti képviselője Olaszországban és jelenleg a *Politikai mozgalom az egységért* civil hálózat nemzetközi koordinátora. „Kezdjünk párbeszédet minden lehetséges fronton, vessük föl bátran a vitás kérdéseket, félelmek és fenntartások nélkül beszéljünk azokkal is, akik szkeptikusnak mutatkoznak, keressük együtt a jó megoldásokat, hogy felvirágoztassuk a vén kontinens, és elérjük azt, hogy Európa az eddiginél sokkal jobban a béke mintaképe legyen az egész világ számára.” Az előttünk álló Európa parlamenti választások tehát alkalmat adhatnak arra, hogy újragondoljuk az Európai Unió előnyeit és politikai céljait, de a problémás kérdéseket is. ■

**Tudnunk
kell minden
reménytelenség
ellenére
reménykedni.**

A vonzóerő törvénye

A szeretet arra ösztönöz, hogy az ember megszabaduljon önzésétől, folyamatosan másoknak ajándékozza magát, és bocsásson meg, vagyis fáradhatatlanul építse újra azt, ami összetört. Azért köteleztük el magunkat erre, mert adósai vagyunk az Atyának, ahogy a Miatyánkban mondjuk: bocsásson meg nekünk, ahogy mi is megbocsátunk testvéreinknek. Az egyik bűnbocsánat feltétele a másiknak. Az Atya megbocsát gyermekeinek, ha a gyermekek is megbocsátanak testvéreiknek. A szeretet, ahogy a Szentháromságban, úgy a földön is három ponton át áramlik. Ez a három: Isten – én – a testvér. Az evangéliumban különösen nagy hangsúlyt kap, hogy Jézus követői újra és újra fölépítsék a békét egymás között, azt kéri, hogy minden nap hetvenszer hétszer, azaz mindig bocsássonak meg. (...)

Jézus tanítása egyetlen parancsban foglalható össze: ez a szeretet, és ebből meríti a kinyilatkoztatás a maga teljességét. Mindenkinek úgy kell szeretnie felebarátját, mint önmagát, ami azt jelenti, hogy egyesítenie kell önmagával. A felebaráti szeretet gondolata egy kicsit kiveszett és elhalványult, gyakran összetévesztik a támogatással, és az alamizsna-osztogatással. A támogatás és az alamizsna a szeretet egyik formája, jobban mondvá gyümölcse, de nem meríti ki a szeretet fogalmát. A szeretet a hétköznapi szóhasználatban azt jelenti, hogy valakinek a javát akarom. Aki szeret, az a szeretett személy javát akarja, tehát a szeretet azt is jelenti, hogy Istent akarom a szeretett személy számára. A szeretethez le kell győzni belső és külső ellenállásainkat, uralkodni kell az ösztönös kapzsiságunkon, a bosszúvágyon, az önteltségen, uralkodni a másokra irányuló előítéleteken, az ismeretlenségen, a félreértéseken, de még a könnyeinken is, és időnként tudnunk kell minden reménytelenség ellenére reménykedni. Az egész univerzum egy szerelmes fantázia műve, és a világmindenség összes alkotóelemét egyetlen csodálatos erő tartja egybe, a tömegvonzás. Maga a Teremtő az, aki megajándékozta teremtményeit a vonzóerővel, ami harmóniában tartja őket össze, szilárd, egyetértő és gyümölcsöző egyensúlyban. A lelkek vonzásának törvénye, amely mindenkit Istenbe emel, a szeretet.

*Forrás: CN 2009/6
Fordította: Tóth Judit*

A CSALÁD ÉS MÁRIA

II. János Pál pápa a családok jubileumi éve alkalmából 1994-ben az egész emberiséget Máriának szentelte. Az ő gondolatai ihlették Chiara Lubichot, hogy minden családot a Szép Szeretet Anyjára bízson.

Mária és a család között valóban mély kapcsolat van, ha másért nem, azért, mert mindkettő igazi példája a szeretetnek. Mária természetes szinten már ismerte szívében a szeretetet, annak legkülönbözőbb megnyilvánulási formáit, mint szülei gyermeke, menyasszony, házastárs, mint édesanya és mégis mindig szűz, és mint özvegy. A család a szeretet birodalma. A családban születik meg, növekszik és fejlődik a gyermeki, házastársi, anyai,apai és testvéri szeretet.

Mária, a Szép Szeretet Anyja bőségesen megismerte a természetfölötti szeretetet is: kegyelemmel teljesen született, személyesen maga a Szeretet, a Szentlélek szállt le rá, amikor az Ige testté lett méhében. Majd később, Pünkösdkor még inkább eltöltötte őt a Szentlélek, amikor teljesen lelki édesanyja lett minden kereszténynek. Mindkét születés által Ő az Egyház modellje, mintája és példaképe. A család az a hely, amelybe beleszületünk, amely által megkeresztelkedünk, és ezáltal Isten gyermekei leszünk. A család, melyet a Szentlélek, a szeretet Lelke szentelt meg a házasság nagy szentségével az egyház kicsinyített mása és szíve lett.

Amikor a pápa rábízta az emberiséget Máriára, beszédét ezekkel a szavakkal kezdte: „A család az egyház szíve. Ebből a szívből ma a különleges bizalom szavai szállnak Jézus anyjának szívéhez.” És így szívtől szívig, ebben az intenzív közösségben – amit az eucharisztia ünneplése teremtett – szinte egy kiáltás tört fel a

Szentatyának az emberiség ínségéért aggódással telt szívéből, amikor az emberiséget Szűz Máriának szentelte, hogy különleges törődéssel forduljon az emberiség családjá felé. (...)

A Szentatyá, mint legfőbb Pásztor, tehát abban a pillanatban, amikor a világot Máriára bízta, nem csak az egyház összes pásztorának közösségére számíthatott, – „velük egy testet, egy kollégiumot alkotva” – hanem az egyház gyermekeinek teljes odaadására is, akiket a számos nemzetből összegyűlt sok-sok család képviselt. (...)

A pápa rábízta az emberiséget a Szűzanyára, és ez különösen a családokra vonatkozik, a föld összes családjára, és azokra a „népekre, akik felé helyzetükből adódóan különleges szeretettel fordulsz”. Azért volt mindez, hogy Isten irgalmas szeretetére bízuk és Neki szenteljük a családot, az egyház élettől lüktető szívét; és ezáltal kinyissuk az emberiségnek ezt az alapvető sejtjét Isten megváltó és megszentelő szeretetének természetfölötti ajándékaira, Isten szeretetére, mely megbocsát és felemeli a családot és a házastársi szeretetet a maga méltóságára. És azért is, hogy könyörögve kérjük Istent, szabadítsa meg a családot minden veszélytől és minden rá leselkedő bűntől.

Ez a mélyértelmű megszenteltség nem lehet, hogy ne vezessen minden keresztény családot arra, hogy – Mária segítségével és példájával – megélje Istennek a családjáról alkotott fénylő és lenyűgöző tervét, annak minden kifejeződési formájával: az isteni terv szerinti

A család olyan legyen, mint Mária, akin áttetszik az Isten akarata

Di Bartolo: Madonna gyermekkel. Fotó: Sharon Malenis, flickr

házastársi szeretetet, mint Krisztus teljesen önmagát az egyháznak átadó szeretetének jelét; az apaságot és anyaságot, mint a Teremtő termékeny szeretetében való közreműködést; a békét és harmóniát az összes feszültség és nehézség legyőzésében, mint egy mindig élő szeretet gyümölcset, amelyik fáradhatatlanul azon munkálkodik, hogy Krisztus lelkileg jelen legyen a családban és Vele a család egységben gondolkodjon és cselekedjen; hogy élje a közösség kinyílását és szolgálatát más családok felé.

A pápa a Fokoláre Mozgalom családjaihoz szólva, így körvonalazta és határozta meg a családegyház ideális képét: „Egész életetekkel, ahogy együtt élték, életstílusotokkal az egyházat építitek a legkisebb és egyben alapvető dimenziójában: a „kis egyházban!”

Ha tehát ez az otthoni egyház – ez a „kis egyház” – kell, hogy az „egyház szíve” legyen, ahogy a pápa mondta, akkor arra kell törekednie, hogy a legszentebb Szűzanya magatartását tükrözze vissza, akinek most szentelve lett; hogy olyan legyen, mint Mária, akin áttetszik

az Isten akarata. Magáévá kell tennie, hogy önmagát egyszerűen, de teljesen átadja az isteni tervnek, ami mindig a megváltás és üdvösség terve.

A Szentatya imájával minden családot meghív arra, hogy úgy éljen, mint akik különösen Máriának vannak szentelve, hogy bízzák rá családi életük minden aggodását és örömét, hogy rá tekintve valósíthassák meg az evangéliumi élet közös elkötelezettségét.

Fatima üzenete, ami mindenkit újra megtérésre és az evangélium iránti hűségre hív, így lesz válasz a család a felszentelésére, az elkötelezettségben való megújulásra, hogy egyre ragyogóbb legyen az egyház arca.

A keresztény család önmagán hordozza annak jelét, hogy az egyház „Isten családja”, minden elveszett gyermeke számára melegséget nyújtó hajlék, akiket az atyai ház újra hív, hogy belépjenek oda, Jézus Anyjának anyai Szíve által. ■

*Chiara Lubich: Család, a társadalom reménye.
Új Város, Budapest, 2002.
Fordította: Reskovits Ágnes*

Tegyük félre előítéleteinket

**„... *Krisztus nevében kérünk:
engesztelődjete ki az Istennel!*”
(2Kor 5,20)**

Pál így buzdítja a korintusiakat abban a részben, mely az egész evangélium szívét alkotó nagy örömhír közlése után következik: Isten Krisztusban kiengesztelődött a világgal (vö. 2Kor 5,19).

Fia kereszthalálával Isten végső tanújelét adta irántunk való határtalan szeretetének. Krisztus keresztese által kiengesztelt bennünket Önmagával.

Hitünknek ez az alapigazsága ma is teljesen aktuális. Ez az a kinyilatkoztatás, melyre az egész emberiség vár; igen, Isten mindenkihez közel van szeretetével, és szenvedélyesen szeret minden embert. A világnak szüksége van erre az örömhírré, de csak akkor tudjuk átadni, ha előbb újra meg újra elismételjük magunknak egészen addig menően, hogy átérezzük: körülölel bennünket ez a szeretet, akkor is, amikor éppen az ellenkezőjét gondolnánk.

„... *Krisztus nevében kérünk: engesztelődjete ki az Istennel!*”

Az Isten szeretetében vetett hit azonban nem maradhat kinek-kinek benső ügye, amint azt Pál is hangsúlyozza: Isten ránk bízta, hogy másokat is kiengeszteljünk Vele (vö. 2Kor 5,18), s nagy felelősséget ébresztett minden keresztényben, hogy tanúságot tegyen Isten szeretetéről teremtményei iránt. S hogy hogyan?

Egész viselkedésünknek hitelessé kell tennie azt az igazságot, amit hirdetünk. Jézus világosan megmondta, hogy mielőtt ajándékunkat az oltárra vinnénk, ki kell békülnünk azzal a felebarátunkkal, akinek valami panasza van ellenünk (vö. Mt 5,23–24).

S ez mindenekelőtt közösségeinken – családjainkon, csoportjainkon, társaságainkon, egyházainkon – belül érvényes. Az a hivatásunk ugyanis, hogy ledöntsünk

Az a hivatásunk, hogy ledöntsük az egyének és a népek közötti falakat.

minden falat, ami akadályozza az egyének és a népek között az egyetértést.

„... Krisztus nevében kérünk: engesztelődjete ki az Istennel!”

„Krisztus nevében” azt jelenti: az Ő helyetteseként lépünk Krisztus nyomdokaiba; éljünk Vele; éljünk úgy, mint Ő, és szeressük egymást, amint Ő szeretett bennünket! Ne közösiítsünk ki senkit, és tegyük félre az előítéleteket! Legyünk nyitottak arra, hogy befogadjuk és értékeljük felebarátaink pozitívumait, legyünk készek az életünket is adni egymásért! Ez Jézus leg-

főbb parancsa, a keresztények ismertetőjegye, mely ma ugyanúgy érvényes, mint Jézus első követőinek korában.

Ezt az ígét élni azt jelenti, hogy békességszerzővé válnunk.

Így minden gesztusunk, minden szavunk, minden tettünk, melyet szeretet itat át, olyan lesz, mint Jézusé.

Hozzá hasonlóan az öröm, a remény, az egyetértés és a béke hordozói, vagyis annak a világnak az előhírnökei leszünk, mely kiengesztelődött Istennel (vö. 2Kor 5,19), s melyre minden teremtmény vár.

Megjelent: Új Város 1997/1.

Az anyaság néhány arca

Három történet,
különböző utak,
közös gyökerek

Illusztráció(2): Pixabay

Zsuzsáéknak nem született gyermekük, ami azért is volt nehéz, mert barátaik, rokonaik körében egyre másra érkeztek a gyermekek, akik közül többnek lettek keresztszülei. De ez sem pótolta a saját gyermekek hiányát, akiket fantáziájukkal nem egyszer képzeltek el, ahogy körbeülik a családi asztalt, növekednek, majd különböző életutakat járnak be.

Zsuzsa, számodra mit jelentett ezzel a ténnyel szembenézni?

„Több évbe telt, amíg el tudtam ezt a helyzetet fogadni, kemény volt és fájdalmas, de aztán egyszer csak világossá vált, elsősorban a férjemmel és a tágabb családommal való beszélgetések során, hogy házasságunk így is lehet termékeny, mert a lelki anyaságot (és apaságot) minden körülmény között lehet élni. Ez több gyermeket ad, mint amennyit mi – azt az ötöt – elterveztünk. Mivel ezekben az években is sok emberrel voltam kapcsolatban, nem kellett különösebben keresni az alkalmakat. Még volt egy másik hozadéka is ennek a gyermektelenségnek: ahogy a gyermek Isten ajándéka, tehát nem a szülőké, csak bizonyos számú évekre kapják meg, hogy törődjenek velük, neveljék őket és legyenek értük felelősek, úgy azok a lelkek is, akikkel ez a bizalmi kapcsolat volt, szintén nem az enyémekek voltak, hiszen senki sem a mienk, senkivel sem rendelkezhetünk, mert egyedül Istené vagyunk.”

Nem is gondoltatok arra, hogy örökbe fogadjatok gyermekeket?

„Dehogyan nem. Ez felmerült, de aztán egy napon ko-

mollyá is vált, mert éreztük, hogy házasságunk sokadik évében Isten ezt kéri tőlünk. Ennek a történetnek a vége az, hogy egy kislányt és két kisfiút fogadtunk örökbe, akik ma már felnőttek, mindegyiknek családja, gyermekei vannak. Nem volt könnyű az út, amit bejártunk velük, sok áldozatot és kudarcot éltünk meg, de legalább annyi örömet is. Az egyik fiam fogalmazta meg már felnőtt korában: »Anyá, tisztességes embereket neveltél belőlünk.«”

Éváéknál öt gyermek született, akiket terveztek is, meg nem is, jöttek szinte két évekenként és még a második is az albérletben született, később lett csak önálló lakásuk, de bírták a ritmust, akkor is, ha meglehetősen szűkösek voltak anyagi kereteik.

Éva, te több mint húsz évig voltál otthon a gyerekekkel mérnöki végzettségeddel. Nem gondoltál arra, hogy visszamenj dolgozni a szakmádba és ott is teljesíts?

„Nem, soha nem gondoltam erre, jobban mondván férjemmel erre a döntésre jutottunk. Ez persze nem jelentette azt, hogy »csak« a családomnak adtam időmet, energiámat, önmagam. Családokkal, fiatalokkal álltam kapcsolatban és tudtam segíteni nekik tapasztalataimmal, kudarcaimmal, örömeimmel. Ezzel nem csak nekik adtam valamit, hanem én magam is rengeteget fejlődtem, alakultam, ami pozitív hatással volt családom minden tagjára.”

Foto: Payik Gabriella fotóalbumából

Mit jelentett számodra két évtized után visszatérni a munka világába?

„Emberileg nem volt nehéz, mert a kollégák pozitívan fogadtak, ami viszont nagyon nehéz volt, a szakmai hátrányom behozása, mert húsz év alatt szinte minden megváltozott. Ez sok feszültséget okozott bennem és környezetemben is. Többször megkérdeztem magamtól, hogy kell-e ez nekem, és nem mindig volt válasz. Sokszor egyedül éreztem magam és nem láttam, hogy mi lenne a megoldás. Most is ebben élek, nincs még vége a történetnek. A közeljövőben döntenem kell férjemmel együtt, hogy hogyan tovább. A fontos az, hogy ne veszítsem el az optimizmusomat.”

Gabi így mutatja be gyermekeit: „A középső, Kornél, jelenleg a késői kamaszkodás minden nyűgével, nyavalyájával, Kristóf, a pici óvodás, a család dédelgetett szeme fénye, lányom, Réka 23 éves, Down-szindrómás. Elég zajos az élet nálunk, sok a dudás a mi csárdánkban. Három gyönyörű gyerekemtől néha megőrülök, mert olyan fafejűek, de velük teljes az életünk.”

A nagylány születése utáni napokban-hetekben Gabi megküzdött a Down-szindróma miatti elkeseredésével, ijedelmével. Férjével együtt mindent megtettek azért, hogy Réka beilleszkedhessen a társadalomba. A fiatal anyuka napjai évekig Réka gondozásával, fejlesztésével teltek.

„Elég nehezen indult a nagybetűs életbe. Rettentően laza izomzata, ízületei miatt csak négy évesen tanult meg járni,

hála a Pető Intézetnek, de azóta fut-rohan, mindig dolgozott. Nagyon mély a hangja, ez elsőre sokakat megriaszt, de aztán megszeretik! Általában – ha a dolgok az ő szájíze szerint történnek – kedves, szereti a társaságot, a nagy bulikat, a zenét! Nem beszél jól, többnyire szavakat mond, de mégis remekül kommunikál, mondhatni Activityben verhetetlen.”

Mit kap családokat Rékától?

„Miatta, tőle, és érte lettünk azok, akik ma vagyunk. Ha egy mérlegre lehetne tennem, ami jó és ami rossz dolog történt velünk születése miatt és születése óta, akkor bizony sokkal mélyebben sülyyedne a mérleg »jó« serpenyője. Természetesen bármit megadnék azért, hogy a lányunk ne legyen Down-szindrómás, de a világ minden kincséért sem cserélném el. Amikor annyi idős voltam, mint most Réka, volt férjem, állásom, pénzem, önállóságom... és már volt nekem ő is. De vajon volt-e annyi barátom, mint neki? Csaltam-e mosolyt annyi ember arcára, mint ő? Hoztam-e annyi örömet mások életébe, mint ő? Kapott egy plusz kromoszómát, és mi kaptunk egy KINCSET általa!

Hazudnék, ha azt mondanám, hogy mindig minden rózsaszín vattacukros. Gyakran jut eszembe a jövő... Réka jövője. Ilyenkor nem győzöm elhessegetni magamtól a rémeimet. Mert tudom, hogy a veleszületett szívproblémával nem lesznek »nyugdíjas« évei. De Réka már eddig is olyan sokszor cáfolt rá a negatív jóslatokra. Minden tekintetben.” ■

Figyelmeztető jelzések a kapcsolatunkban

Rino Ventriglia: *Vészjelzések a párkapcsolatban* című könyve részletesen kifejti a kapcsolatot veszélyeztető krízisek előjeleit. Cikkünk ennek egy rövidített összefoglalóját tárja az olvasók elé.

Ha az autóban kigyullad az üzemanyagszintet jelző piros lámpa, meg kell állnunk és tankolni kell. Minden házaspár úton van és természetesen jönnek krízisek, de ezek előtt már vannak figyelmeztető jelzések, amikor valamit ellenőrizni kellene „házasságunk motorjában”!

Illusztráció(2): Pixabay

Az első jelzés: Átmenet a kezdeti szerelem által létrejövő egység szakaszából egy szétválási szakaszba.

A fiatal, szerelmes házaspár az első időszakban teljesen egynek érzik magukat. „Te vagy az életem!” „Csak érted élek!” „Te vagy a mindenem!” Ezek a mondatok nagyon jól kifejezik ezt a fontos állapotot, amelyet a pár él. Ez az az energia, amely segít a kapcsolatot felépíteni. A növekedés érdekében viszont szükség van az egyénné válásra, az elkülönülésre. Később a szerelmes korszakból olyan fázisba lépünk, amikor a másikat többé már nem gyönyörűnek, idealizáltnak látjuk, hanem olyanak, amilyenek. Eszünkbe jutnak ezek a gondolatok: „Korábban mindig velem volt.” „Régebben mindig csak rám gondolt.” Sok válasz ezen a ponton következik be. „Már nem érzek úgy irántad, mint korábban, már nem szeretlek.” Ez természetes folyamat. Normális, hogy az érzelmek nem olyan erősek, mint korábban, mert a szerelemből át kell lépni a szeretetbe. A szerelem az az energia, amely felépíti, a szeretet pedig fenntartja a kapcsolatot. A kapcsolat fenntartásához az érzelmek nem elegendőek, döntésre van szükség. Már nincs meg a kezdeti hajtóerő. Akarni kell, keresni kell, hogy a különbözőségek feltűnése ellenére megmaradjon, sőt növekedjen a párbeszéd a másikkal, akár fáradságok árán is. Ekkor tapasztaljuk meg a „mi” valóságát. Az „én” és „te”-ből átlépünk a „mi”-be. Ez azonban nem ugyanaz a „mi”, mint amikor szerelmesek lettünk egymásba, hanem olyan „mi”, ami az idővel felépített párbeszédből,

befogadásból születik. Ha az otthontól távol vagyunk, amikor dolgozunk, semmi nem lehet ránk hatással, ha a másik velünk van, ha a másik bennünk van. Előfordul azonban, hogy a minket körülvevő társadalom felkínál bizonyos dolgokat. Ha azonban a másik bennünk van, akkor nem vagyunk egyedül, és akkor ezek a dolgok automatikusan lepattannak rólunk.

Az üzemanyagszint visszajelző kigyulad, és jön a **második jelzés**: Ha a kommunikáció, a párbeszéd kizárólag a tennivalókról szól. Már nem beszélek arról, hogy érzem magam. Félek, szenvedek, szorongás tölt el, örömek érnek, de ezeket nem mesélem el. A másikkal csak a tennivalókat osztom meg. Az a jó, ha megtaláljuk azokat a nyugodt körülményeket, amik elősegítik azt a mély párbeszédet, amire igazán szükségünk van.

A harmadik jelzés: Hajlam az elszigetelődésre akkor is, amikor együtt vagyunk. Van az én szobám, az én számítógépem, a mobiltelefonom, a beszélgetéseim, a saját barátaim. Miért gyullad ki a figyelmeztető jelzés? Mert túlzott hangsúlyt kap a saját léttér iránti igény. Van közös tér és van személyes tér is. És harmóniának kell lennie a kettő között. Itt kétféle kockázat létezik. Az egyik az, hogy a személyes tér túlsúlyba kerül. Én és a saját életem. Például a férj leginkább a garázsban, az autó alatt tölti szívesen az idejét, a feleség takarítással foglalkozik szívesen, vagy a plébániára megy karitászmunkára.

A másik kockázat az, hogy már nincs saját terem, csak a közös. Az elsőnél a figyelmeztető jelzés azt mondja, hogy a „mi” dimenziója lecsökkent, és az „én” túl hangsúlyossá vált. Egy lakásban lakunk, nem válunk el. És mi a másik szélsőség? Csak „mi” vagyunk, mindent együtt teszünk. Ez azonban lemondással is járhat, például folyamatosan megtagadva magunktól a személyes teret. Természetes, hogy a lemondásra is szükség van, de ennek kölcsönösnek kell lennie. Robbanáshoz vezethet, ha nincs meg folyamatosan a harmónia a két tér között.

Negyedik jelzés: Az árnyékos zónák. Itt azért kapcsol be a figyelmeztető jelzés, mert sok jó ürügyet találhatunk ki, hogy egyes dolgokat miért ne mondjunk el a házastársunknak, hanem megtartsuk magunknak. Jogunk van személyes térhez is, de mindenről képesnek kell lennünk beszélni. Az árnyékos területek kérdésénél egyszerű dolgokból indulunk ki, de eljuthatunk a házaspár számára

nagyon fontos pontokig. Például a hűtlenséghez. Ez egyfajta végállomás, ahová sok árnyékos zóna kiépülésén keresztül vezethet az út. Mert ha azt mondjuk, hogy „úgysem ért meg engem”, vagy „ha megtudja, megharagszik”, vagy hogy „szomorú lenne, nem okozhatok neki ekkora fájdalmat”, akkor ez az árnyékos zóna fokozatosan egyre nagyobbá válik, mígnem egy határozott törést eredményez a házaspár között. Eközben ugyanakkor nem tudatosodik, hogy ha van egy ilyen kifelé áramló energia, az elvezethet egy harmadik személy iránti szerelemhez.

Mostanra már beigazolódott, hogy a hűtlenség mindig a házastársi kapcsolatban jelen lévő megpróbáltatás, rossz közérzet következménye. Ezért nem egyértelmű, hogy ki a bűnös

és ki az áldozat, hanem sokszor a bűnös az áldozat, és aki áldozatnak tűnik, az a bűnös. Sokszor az a fél hajlamosabb a hűtlenségre, akár öntudatlanul is, aki számára fontos volt a kapcsolat. Az első hűtlenséget ő szenvedte el, azaz a csalódást a kapcsolatban. Emiatt valamilyen módon próbál megszabadulni ettől a párkapcsolattól, amelyben nem érzi jól magát. A hűtlenség a munkán, a sporton, vallási jellegű szervezeten keresztül is megvalósulhat, itt nyerünk „kielégülést”, kompenzációt, mert nem akarunk a házastársunkra gondolni. Elhanyagolom azt, ami a kapcsolatunkban rajtam állna. Figyelmeztető jelzés az is, ha a házastárs iránti vágy, a fizikai vonzódás csökken. Ha hiányzik az érzelmekkel teli házaselet, akkor az azért van, mert a probléma gyökerénél ott vannak mindezek az árnyékos zónák.

Élhetünk boldog, kiegyensúlyozott kapcsolatban? Minden attól függ, hogy érzékeljük-e a saját üzemanyagszint visszajelzőnk működését, ami segít megérteni helyzetünket, és ha érzékeltük, akkor teszünk-e valamit, hogy életünk, kapcsolatunk jól működjön tovább? ■

Rendkívüli ünnep

Az egyház történetében először került sor két pápa szentté avatására. Mindketten más történelmi helyzetben és teljesen más háttérrel vették át a péteri szolgálatot. Néhány idézettel mutatjuk be aktualitásukat, és hogy miként voltak Isten szolgáinak szolgálói. A jó pápa, Szent XXIII. János gondolataiból: „Bárcsak mindenki elmondhatná rólam, hogy nem szítottam egyenetlenséget és nem keltettem bizalmatlanságot és hogy nem bántottam meg a halhatatlan lelkeket azzal, hogy gyanúsítgatásokat terjesztettem és félelmet keltettem; hogy őszinte, egyenes, becsületes és jóhiszemű vagyok; hogy testvéri rokonszenvvel nézek a szemébe mindenkinek, még azoknak is, akik nincsenek velem egy véleményen s mindezt azért teszem, hogy semmi se akadályozza meg annak a krisztusi parancsnak beteljesülését, hogy »legyenek mindnyájan egy!«” A messziről jött pápa, Szent II. János Pál gondolataiból: „Rád bízunk minden embert, kezdve a leggyengébbeken: a még meg nem született magzatokat, a szegénységbe és szenvedésre születetteket, az élet értelmét kereső fiatalokat, a munkanélkülieket, az éhségtől és betegségtől szenvedőket. Rád bízunk a szétesett családokat, a segítség nélkül maradt, magányos és reménytelen időseket.” „Ó Anyánk, ki ismered az egyház és a világ szenvedéseit és reményeit, állj gyermekeid mellett az élet mindennapos próbatételeiben, és segíts, hogy közös erőfeszítéseink hatására a sötétség ne borítsa el a világosságot.”

Forrás: Magyar Kurír

Realista gondolkodás

A valóság fontosabb az eszméknél. A keresztény tanítás akkor él igazán, ha tettekre váltjuk.

A múlt század második felében az értelmiség egyre jobban ráébredt arra, hogy a világ nem mindenki számára egyformán kerek. Léteznek különböző felfogások, eltérő kultúrák, melyek számára más-más módon igaz valami. Nyugat-Európa társadalmá szembeült azzal, hogy gyermekei mellett az iskolapadban egy szenegáli fiú vagy egy pakisztáni kislány ül, aki az iszlám előírásait követi, nem fogyaszt bizonyos ételeket és megadott időpontban rendszeresen imádkozik. A magyar történelem iránt érdeklődők pedig előbb-utóbb szembesülnek azzal, hogy a környező országok történései másként értékelnek bizonyos eseményeket, mint a hazaiak, és alapvető tényekről is más a meggyőződésük. Ferenc pápa apostoli buzdításának harmadik elve (Az Evangélium örömhí-

re, 130–132) ebben a körünk számára igen fontos kérdésben ad eligazítást, leszögezve azt, hogy „a valóság fontosabb az eszméknél”. De hogyan jutunk el oda, hogy megértsük, mi is a valóság?

A gombaszedők

Barátaimmal járom az erdőt, gombát keresünk. Bizonyos gombafajok szeretnek megbújni a földre hullott lomb alatt, ezért különös öröm, ha egy-egy telepet felfedezünk. Az egyikünk hirtelen felkiált: „Jaj, vigyázz, az mérges!” Ez a kis jelenet jól leképezi a világban. Úgy vagyunk megalkotva, elménk úgy működik, hogy egyszerre viszonyulunk a környezetünkben levő valósághoz (erdő, gombák), amely tőlünk függetlenül létezik, és a társainkhoz, akik a maguk módján szintén kapcsolatban állnak a valósággal, de egyúttal velünk is, egymással is. Hon-

nan tudom, hogy én jól látom-e, helyesen ítélem-e meg a valóságot? Egyrészt a saját tapasztalatomból. Ha megeszem a mérges gombát, akkor keserűen könyvelhetem el, hogy tévedtem. Legtöbbször azonban a többiek reakciójából tudom, hogy helyesen járok-e el. Barátaim, társaim menthetnek meg súlyos tévedésektől, ők sugallhatnak teljesebb képet. Az emberek közötti kommunikációnak tehát lényeges szerepe van a valósághoz fűződő viszonyunkban. Az adott helyzetben ilyen fogalmakkal élünk: ehető – nem ehető (mérgező), amelyeket alkalmazhatunk helyesen vagy tévesen. Ha körülöttünk ott van a kommunikáló közösség, akkor sokkal nagyobb az esélyünk arra, hogy nem tévedünk. Ezek a fogalmaink megengedik számunkra azt is, hogy az ehető-nem ehető kérdésről sokkal általánosabb szinten, tehát a konk-

rét fizikai helyzettől elszakadva is beszéljünk. Elég csak a génmódosított élelmiszerek emberi szervezetre gyakorolt hatására, az ezzel kapcsolatos jogszabályalkotásra gondolnunk, ahol már egyáltalán nem olyan egyértelmű, mint a mérges gomba esetében, hogy mikor alkalmazzuk helyesen a fogalmakat. Tehát a kérdés vita tárgyát képezi.

„Kétpólusú feszültség van az eszme és a valóság között is. A valóság egyszerűen van, az eszmét kidolgozzuk” – írja a pápa. A kettő között állandó párbeszédnek kell folynia, annak elkerülésére, hogy végül az eszme el ne szakadjon a valóságtól.”

Közös valóságálap

A nagy, egységes kultúrákban, mint amilyen például a középkori Európa volt, léteztek az egész társadalom számára elfogadott, megkérdőjelezhetetlen, a valóságban gyökere-

ző alapelvek, amelyeket senki nem vitatott. Ma alig-alig van olyan közös alap, amire a vitákban hivatkozni lehet. Az emberi élet szentsége, a mások jogainak tiszteletben tartása, az állampolgárok egyenlősége mind olyan elv, amelyet különféleképpen lehet értelmezni. Ma az értelmezések sokfélesége uralja kultúránkat és bizonytalanok vagyunk abban is, hogy milyen kritériumok alapján döntsük el, hogy mi igaz és mi nem, minek van valóságalapja és minek nincs. Valaha úgy gondolták, hogy igaz kijelentés az, ami megfelel a valóságnak. Manapság azonban inkább az a felfogás uralkodik, hogy igaznak azt tekinthetjük, ami-

ben közösen meg tudunk állapodni. Az igazság kritériuma többé nem a valóságnak való megfelelés, hanem az egyetértés egy adott csoporton, ideális és ritka esetben az egész társadalmon belül. Vegyük például az emberi élet kezdetét. A keresztény felfogás szerint a magzati életről való gondolkodásunk valóságalapja az, hogy az ember Isten teremtménye, Aki saját képére alkotta meg az embert. Ez azt jelenti, hogy az ember személy, nem csupán azért, mert az egyedfejlődés során kialakulnak sajátos emberi pszichés képességei, hanem elsősorban azért, mert a Szentháromság mintájára kapcsolati lény az első pillanattól fogva. Ma a társadalomban hi-

Fotó: CN

ányzik az ilyenfajta közös alap, ezért vitákban kiérlelt megállapodás kérdésének tartják, hogy mikortól tekintik emberi személynek a magzatot és ennél fogva mikortól illetik meg az emberi személyhez kapcsolódó jogok.

„Veszedelemes dolog az üres szavak, képek és gondolatmenetek világában élni” – folytatja Ferenc pápa. „Innen fakad a harmadik elv szükségessége: a valóság több az eszménél. (...) Az eszme – a kimunkált fogalmi rendszerek – feladata a valóság megragadása, megértése és irányítása. (...) Más különben manipuláljuk a valóságot, mint ahogy a tornát helyettesítjük a kozmetikával.”

Az Ige testté lett

Eszme (fogalmak) és a valóság kapcsolatának keresztény felfogása azon alapul, hogy az Ige, a Szó – ha úgy tetszik az Eszme – testté, kézzel fogható valósággá lett. Ez a keresztény realizmus alapja, ehhez kell a keresztények életének és a teológiának is állandóan visszatérnie, ha nem akar elvont és üres diskurzussá, hiteltelen vitatkozássá válni. A pápa szerint ez „arra ösztönöz, hogy valósítsuk meg az ígét, gyakoroljuk az igazságosság és a szeretet cselekedeteit, amelyekben ez az ige termést hoz. Nem gyakorolni, nem megvalósítani az ígét azt jelenti, hogy homokra építünk, megmaradunk a tiszta eszménél, és elfajulunk a bizalmaskodásokban (...),

Valósítsuk meg az ígét, gyakoroljuk az igazságosság és a szeretet cselekedeteit, amelyekben ez az ige termést hoz.

amelyek nem hoznak termést, hanem terméketlenül teszik dinamizmusát.” Korunk embere elszakadt a valóságtól és maga akar az igazság mércéje lenni. Ezt a betegséget elsősorban nem elméleti vitákkal gyógyíthatjuk meg, hanem azzal, hogy keresztényként saját életünkben helyreállítjuk az eszme (a keresztény tanítás) és a valóság (a tanítás tettekre váltása) kapcsolatát, és ezt közösségekben tesszük, ahol egymást buzdítjuk és figyelmeztetjük. ■

Az út alakít bennünket

Vallomás arról, hogyan születhet új élet a súlyos betegségben, a véget érni nem akaró kezelések és a steril szoba magánya ellenére.

Az elmúlt húsz évben ismerkedtem meg a hittel, a Fokoláre Mozgalommal, és ma már ennek a nagy családnak a tagja lehetek. Makón élek, a József Attila Gimnáziumban tanítottam történelmet, társadalomismeretet és etikát. 2014 január óta táppénzen vagyok. Van két felnőtt, dolgozó fiam, és hála Istennek, még élnek a szüleim.

Az elmúlt bő egy év nagyon sok változást hozott az életemben. Tavaly áprilisban derült ki teljes bizonyossággal, hogy Non Hodgkin Lymphomám van. Ez egy fajta nyirokrák. Az első reakcióm nekem is, mint mindenki másnak hasonló helyzetben a kétségbeesés volt. Mi lesz velem, mi lesz a családommal, mi lesz a munkámmal?

Nehéz idők jöttek, vizsgálatok, majd az első kemoterápia még járó betegként. Az akkori kezelőorvosom az első csontvelő-vétel előtt megkérdezte, hogy meg akarok-e gyógyulni, és azt is mondta, hogy mai életemet itt és most zárjam le, mert egy új élet kezdődik. A válaszom nem lehetett más, minthogy akarom a gyógyulást. Áprilistól augusztusig hat kezelést kaptam, és a hatodik után jött a jó hír, hogy meggyógyultam, visszamehetek dolgozni is. Mindenki megkönnyebbült, én is, és belevetettem magam a munkába.

De az életem másként alakult, novemberben újabb tünetek léptek fel, és egy hónap múlva

már bizonyossá vált, hogy kiújult a betegségem. Ez igazi sokként ért engem és a családomat is. Újabb vizsgálatok után befeküdtem a szegedi Hematológiai Klinikára, és újabb kemoterápiás kezelés kezdődött. Ezúttal sokkal nagyobb adagokat kaptam, és a professzor asszony már az első kezelés előtt elmondta, hogy összejt beültetésre is szükségem lesz.

A hír mindenkit megrendített. Két nagyon-nagy adag kemoterápia után a saját véremből kicentrifugáltak egy gép segítségével annyi összejt, ami tartalékokkal együtt elegendő arra, hogy teljesen új csontvelő épüljön fel a visszaadás után. Ez az egyetlen lehetőség arra, hogy meggyógyuljak,

Csilla tanítványai körében

„Ha nagyon fáj valami, akkor én is egy kis tisztásra képzelem magam, ahol érzem a fenyők és a sárga virágok illatát.”

hogy új, egészséges sejtjeim legyenek.

Ez után egy teljesen steril szobába kerültem a klinika egyik elzárt emeletén, és a legszemélyesebb kapcsolat csak az lehet, hogy valaki a bejáratához áll, és én akkor az ablakból tudok neki integetni. Persze előtte fel kell hívnia, hogy tudjam, mikor menjek az ablakhoz. Már négyszer volt részem ilyen rendkívüli, személyes találkozásban, és minden alkalommal boldog voltam, hogy a szabad világ mosolyog rám. A steril részleg ugyanis senki számára sem látogatható, naponta csak egy orvos, egy ápolónő és egy takarítónő jöhet be szigorúan steril ruhában.

Nem nehéz elképzelni, milyen egyedül lenni egész nap, este 7-től reggel 7-ig pedig senki nincs itt. Ha nagyon nagy baj van, akkor a kinti éjszakás nővérek közül jön be valaki, de ő sem azonnal.

Hála a technikának, folyamatosan tudom tartani a kapcsolatot a külvilággal. Van akivel Skype-on, van, akivel telefonon, van, aki e-mailt ír, és van, akivel rendszeresen beszélgetek Facebook-on.

Tulajdonképpen soha nem gondoltam volna, hogy ennyi barátom van. Naponta kapok legalább tíz-húsz üzenetet, aggódó telefont. Természetesen a családom az első, de ma már tudom, hogy nekem van egy sokkal nagyobb családom. Ez a család pontosan olyan, mint amit Chiara Lubich megálmodott. Ő mondta halála előtt, hogy „Legyetek család!” Megtapasztaltam, hogy létezik, hogy működik. Eddig 54 napot töltöttem kórházban, és amikor még látogatható voltam, nem volt olyan nap, hogy ne jött volna be valaki hozzám, hozott valami finomságot is, és főleg, nekem ajándékozta az idejét. Kaptam madártejet, befőttet, sós süteményt, mintha mindenki pontosan tudta volna, hogy abban a percben mire van éppen szükségem. Az egyik legmeghatóbb történet az volt, amikor egy orvos barátom az aznapi bevételét küldte el nekem, pont akkor, amikor egy számlát kellett befizetni.

Sokan törődnek velem, volt már nevemre szervezett véradás, amire szükségem is van. Ma is kaptam két zacskó vért és két zacskó thrombocytát. A kezelések és főleg az utána következő száz nap újabb szervezést, munkát és pénzt igényel. Ezért is volt számomra könnyekig megható,

hogy a jánoshalmi közösségtől egy nagyon jelentős összeget kaptam, amiből elkezdődhet szobám laminálása, mert ha egyszer kiengednek innen, akkor száz napig otthon is steril körülmények között kell lennem, és nagyon sok szabályt kell betartanom.

De az anyagiakon túl sokkal többet jelent számomra az az ima-háló, ami felemel és megtart az utamon. Nagyon sokféle ember, távoliak, ismeretlenek is olykor biztosítanak a szeretetükről, együttérzésükről. Tudom, hogy sokan olvassák közülük a blogomat (<http://liplymph.blogspot.hu>) is, amit a betegségem kezdete óta írok. A családom, amiről most szó van azok, akik a jelen pillanatot adják nekem, felajánlva értem annak minden szenvedését. Hiszem, hogy életet kapok, és minden beteg családtagunk is.

A napokban valaki felhívott Belgrádból. Legalább tíz éve nem találkoztunk, nem beszélünk egymással, de mégis fontosnak tartotta, hogy tudjam, létezik számomra! Más valaki Pakisztánból írt, hogy elmondja, imádkozik értem. És éppen most kaptam egy levelet valakitől, aki még a gondolataimat is kitalálta. Amikor nagyon rosszul vagyok, nagyon fáj valami, akkor én is egy kis tisztásra képzelem magam, ahol érzem a fenyők és a sárga virágok illatát, ahonnan aztán lesétálhatok a tengerig. És ott ülök, és látom a napot, annak minden sugarát, amin ez a család megy a nap felé, és minél közelebb jutunk a célhoz, annál közelebb vagyunk egymáshoz is. Az út alakít bennünket, szép lassan elhagyjuk a felesleges dolgainkat, és csak az marad meg, aminek léte és értéke van.

Én így éltem a nagybüjtöt, ezzel a tágabb családommal. Elég csak az abc betűit elmondani, és mindenki belefér. Hiszem, hogy az Atya, Jézus és Mária tudja, hogy kik vannak a betűk mögött. Velem van mindenki, és nem félek, mert van egy ilyen szerető családom. ■

8 003564 033196

A LEGESLEGSZEBB

K arácsony után néhány nappal kisgyerekek játszanak a kukák mellett a kidobott dobozokkal. Csillagok és színesek még a dobozok, kicsik, nagyok, tartósak és sérülékenyek, a színes masnik és szalagok gyűrűjébe csavarodva. A gyerekzsivaj mellett, halkabban bár, de hallhatóan hangok szűrődnek ki a dobozok közül: „Ne bánjatok rosszul velem, kérlek benneteket!”, „Ne dobjatok a szemét közé! Bár aprócska vagyok, mégis nagyon fontos ám!”, „Nem akarok pajzs lenni!”, „Ne rúgjatok belém! Én egy értékes szőrmebundát rejtettem!”, „Ne szakítsatok el, jaj!”, „Én a világ leghosszabb vonatát bújtattam!”, „Én elbűvölő vagyok, a város legeszebb hölgyének hajcsatjait hordoztam!” Egyszer csak megérkezik a kukásautó, és Gyuri, a kukás is meghallja a hangokat. Megsajnálja őket, és így szól: „Igazaatok van, valóban nagyszerűek vagytok egytől-egyig, és olyan szépségesek, hogy ma este megrendezzük közöttetek a doboz szépségversenyt, és megválasztjuk a legeslegszebb dobozt! Gyerekek, munkára fel!” Gyuri azonnal telefonálni kezd, felhívja a polgármestert, és rövid időn belül megérkezik a rezesbanda, a huszárezred, és egy fáklyás sorfal is. Az emberek tömegesen szoronganak a kis, színes színpad körül, amit az esemény

tiszteletére állítottak fel a tér közepére. Ádám, az egyik kisgyerek, mint az est házigazdája felkonferálja a programot, de a tömeg egyre csak kiabál: „Szemétbe velük, nem érnek már semmit, nincs szükség rájuk!” A dobozok erre elzöldülnek a méregtől. Ádám megpróbálja elmagyarázni, hogy a dobozok micsoda különleges ajándékokat rejtettek magukban, értékes dolgokat, játékokat, de a kiabálás nem hagy alább: „Bizony, de most már üresek, és nem érnek semmit!” A dobozok erre elpirulnak szégyenükben... De lássatok csodát, egyszer csak elkezdnek közeledni egymás felé, összekapaszkodnak, és egy gyönyörű kastélyt alakítanak ki magukból. A gyerekek azonnal birtokba veszik az ezerszínű kastélyt, a huszárezred parancsnoka pedig odasúg valamit a polgármester fülébe, mire az nagy bólogatások és mosolyok között a pódiumra lép és bejelenti: „Mostantól fogva ez a különleges kastély álljon itt a tér közepén a gyermekeink örömére!” Az emberek tapsolni kezdenek, és a szünni nem akaró éljenzés felhatol egészen a csillagokig, akik érzékenyülve ennyi örömteli ember láttán csillámporral hintik be a dobozárat, amiben minden doboz még jobban ragyog... ám ezek után már egyikük sem akar többé a legeslegszebb lenni.

Feltserné Bernáth Mária

Kölcsönössé vált

Kórházi kezelésre jártam. Már az első alkalommal nagyon sok beteg várákozott. Bár izgultam, igyekeztem önmagamról megfélekedezni, másokra figyelni. Nemegyszer kérték a betegek, hogy beszélgessünk. Nyitott szívvel figyeltem rájuk és telefonszámot is cseréltünk. Mikor beléptem a kezelőbe, próbáltam az ápolók felé is szeretettel lenni, Jézus derűjét, mosolyát vinni. Azt mondta egyik alkalommal az asszisztensnő, hogy így kellene a betegeknek viselkedni, így jelen lenni a kezelése alatt.

A gyógy mód, amit nálam alkalmaztak, fájdalommal járt, de megköszöntem Jézusnak és Máriának, hogy nagyon velem voltak. Többször ismételtam magamban, hogy „Te vagy Uram, az egyetlen kincsem.” De rögtön utána a mellettem levő emberekre figyeltem: az asszisztensnőknek megköszöntem odaadó munkájukat. Minden alkalommal széles mosollyal üdvözöltek, mint régi barátjukat. Várták a kontroll eredményét, tudni akartak rólam. Ez megmutatta számomra, hogy miután Istent szerettem a felebarátokat, a szeretetünk kölcsönössé vált.

F. Klára

A fiam lecsapta a telefont

A hétvégén nálunk volt az unokánk. Ilyenkor anyukája fel szokta hívni, mert nagyon aggodalmaskodó. A gyerek viszont éppen játszott, és kelletlenül válaszolgatott a telefonba. Anyukája ettől ideges lett, beszélni akart a fiammal, és szemrehányásokat tett neki,

ő meg lecsapta a telefont. Néhány pillanat múlva megszólalt a mobilom, velem akart beszélni. Gyorsan felkaptam, és kimentem a szobából: Jézusom, veled akarok hozzá szólni, szeretettel. Nem volt kedves, próbált veszekedni, de erre nem reagáltam, és fo-

hászkoztam, hogy nyugodjon meg. Röviden és tényyszerűen elmondtam mit csináltunk aznap, és hogy a gyerek teljesen jól van. Meg ugyan nem nyugodott – gondolom – de pár pillanatig csendben maradt, és kicsit békésebben megköszönte a felvilágosítást.

aláírt levél

Kimentem a perifériára

Kislányom osztályában a szülők között feszült a hangulat, és megint rossz százjűz levelezés kezdődött a listán. Először nem akartam ebbe belefolyni, mert fárasztónak és feleslegesnek éreztem a vitát. Aztán eszembe jutott, hogy az segítségért akarok élni és kimenni a „perifériára”. Muszáj tehát jeleznem, hogy vagyok. Végül erőt vettem magamon és írtam egy reményem szerint

összekötő, egységre törekvő levelet. Visszajelzésem még nincs, de én már boldog lettem a lépéstől.

aláírt levél

Véletlen egybeesés?

Sokféle jelentést kell megírom, elküldenem a munkámmal kapcsolatban. Mindig elmaradok valamivel, most is így történt. Már két hónapja le kellett volna adnom egy elszámolást, de elfelejtettem. Amikor rájöttem a mulasztásomra, úgy gondoltam, először felhívom a felelős hölgyet, bocsánatot kérek, és egyúttal segítséget is, nézze át az anyagomat, hogy ki tudjam tölteni a táblázatot az elszámolásról. A telefonban egyeztetünk az összegeket, amikor kiderült, hogy az én dossziémba került egy másik munkatárs számlája. Az ügyintéző nagyon boldog volt, amiért véletlenül nálam rátalált az idegen számlára, és így nem kellett neki mindenhol keresnie, mivel neki is rengeteg ügyfele van. Én viszont azért örültem nagyon, hogy nem kaptam büntetést vagy „dorgálást” tőle. Másnap személyesen is meglátogattam, és nagyon kellemes légkörben sikerült átadnom az elszámolást. Még azt is tudtam mondani neki, hogy biztos a Szentlélek is segített, amikor pont úgy kértem a segítséget, hogy közben ő is megtalálta a számlát. Megegyeztünk abban, hogy aki dolgozik, tévedhet is, és kölcsönös szeretetben váltunk el.

aláírt levél

Közeleti kiadvány

ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja

www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.Számlaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:

1088 Budapest, Rákóczi út 29.
I. em. 5.Telefon: +36-1-247-8876
ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:

terjesztes@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Tóth Pál

Felelős szerkesztő: Tóth Judit

Szerkesztő: Prokopp Katalin

Képszerkesztő: Csikné Sisák Zita

Terjesztés: Papp Katalin

Nyomdai előkészítés:

Arton 2004 Bt

Nyomtatás:

F&F Print Line Kft. Pomáz
Felelős vezető: Komornik FerencTerjeszti a Magyar Posta Zrt.
Hírlap üzletágElőfizethető a szerkesztőségben
Megjelenik évi 11 szám.

Előfizetési díj 2014-re: 4 900 Ft

Külföldre: 35 euró

Támogatói előfizetés: 10 000 Ft

Egy példány ára: 480 Ft

www.ujvaros.eu

A kontinens jövőjéről döntünk.
cikkünk a 10-12. oldalon.

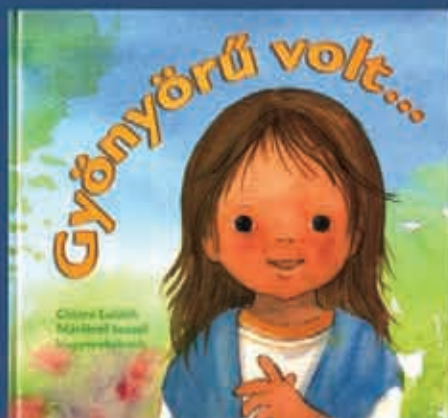
Fotó: Steve Cadman/flickr

**Május 25.
GYERMEKNAP**

**Ajándékozz
értéket!**

Az Új Város Kiadó gyermeknapi ajánlata:

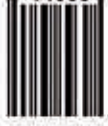
Rendelés és információ:
ujvaros.konyv@fokolare.hu
telefon: +36 30/436-66-35

új város
egy lap, ami összeköt

ISSN 0865-0829

14005

Új Város 2014/05

9 770865 082008